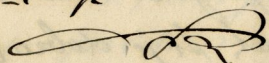

spodmažne, in roka prijateljeva ga tako nesilo pounu za
dene, da se mu curkoma kri vlije.

Mrabliča II. 1864

Prepis
X

32 7/15

Kaj da je smrt tako suha?

Na njegov popotovanju je ^{šel} Jezus prv. Peteru do nekega Ro-
vača. Bil je po dolgem potu jako huden. Ravno tako tudi Peter.
Poprosila sta torej Kovaca za nekoliko okrepčanja. Kovac jima
kardvoljno prinese josti in piliⁿⁱ jima z vsem prav lepo postreže. Ko
sta se počila in dobro okrepčala, se vzdigneta, da bi se pet odpravila.
Zdaj' poprosi Peter liho Jezusa: „Kaj bova pa dobrosrönemu Kovacu
za postrežbo dala? Jezus molči. — Ko pride Kovac, ga pobara:
„Kaj nva' li dolžna za tvojo lepo postrežbo? Ne berjam nič,“ odgovo-
ri Kovac, „ker to nam ljuberen do bližnjega velova. Ja odgovor Ko-
vacu Jezusu jako dopade.“ „Jrovli si,“ mure, „ki reč, ktere si
hočeš in precej li naj bojo.“ Kovac se brani in prav da nič nič.
Ker mu pa tudi v. Peter prigovarja, reče po kratkem premišljanju:
„Daj mi Kvarlo, o ktero bom vsako jgro dobil; daj mi piprico,
iz katere bom vedno puziti zamogel, ne da bi mi bilo treba Kdaj
jo z duhanom natlačiti; daj mi drevo z zlahkimi sadjem, pa
kterega pa nobeden ne bo brez moje volje priti zamogel. In Peter
je Kovacu medtem ko je govoril večkrat proti nebesom pokazal,
naj bi si le izvlečil, ali beda kga ni ali zastopiti hotel ali
ni mogel.

Jezus z živoreznega Kovaca mlo pogleda - vendar molči.
Gotem vrame smrtovin list, kteri se ko sega do takne precej v
Kvarlo vpeneni. Odreže leskovic, iz ktere kmalo lepa piprica

postane. Kame iz repa dublino Ruha, jo posadi in čisto lepo
drevo z najzlahotnejim sadjem z nje zraste.

Vse kriče da je Jezus Kovač. Polem repa pr. Jeliom pri njem
poslovila in odšla.

Kovač je še veliko prečnih let prživel in si svojo Kvaro neizmerno
premošnje pridobil. Mariklereg je na ono drevo spravil per
gagor¹ na odrešnje ča² Kati⁷ pustil. Tudi pipa mu je lepo
služila. - Kako zadovoljen bil lahtko živel, Ko bi v svoji preči
čisto na Boga porabil ne bil. Vendar tudi njemu je čas življenja
sotekel. Inet je prišla v povoli zalega mladencia Konyga.
Kagovorilaga je blizo takole: Zubi prijatelji, doki si že vili po
snetnega veselja in slaskosti. Kuga rineš dorog. Veliko rečunh
dni kakor le malo kdo si preživel. A zdaj se bo moral temu
odpovedati, dnevi tuji so minuli - smrt je prišla po te. Hodi
ledaj z menoj. Kame se ti pa tako zlomudi? prasa Kovač mla-
denca. Vadi se za mižo, da malo zagriscneva in pa kako Kapiro
rejnega vinca popijeva, prebu se na to dolgo pot napraviva.

Je že prav, več mladencev, samo hitro, zakaj jaz ni mamečasa
pratiti. Kovač čeravno že priklen, vendar urno zasutene, in kaj
je niza polno najdravijih jedi in najzlahotnejšega vina. Kelidan
redoteo gorlita, tako da je mladencev skoraj porabil, po kajda se
prišel.

Že je soluce zahajalo, Koveč upel spornni, kajda ima storiti.
Torej več Kovač: Tragi prijatelji, znano ti je, po kaj sem prišel,
napravi se ledaj, da greva. Moram, odgovori Kovač, ne ni drugace.
Vendar se oboje želja inam, prosim te, dovoli mi jo. Toj di greva na
vrt, tam stoji drevo z lahkim sadjem. Moram te lepe jabelke
se enkrat, miden prau pogledati in enopnesti. Oba gresta ledaj na
vrt. Taj prideti reče Kovač mladencu: Lež, lepo visoko drevo o pre-

Krasni mi jahelki! Prosim se, uplozi na kpega, da nekoliko jahelk natigaš. Mladeneč je hitro pripravljen in se poje na drevo spravi. Ko je jahelk natikal, hote nazaj dol, vendar ponobeni čemu se z drevesa priti ne more. Kovac se pojavljuje na ves glas smejati in pravi odjere z zobni škriparjem mladenču: Zdaj pa leota ni gore, dokler bo moja volja. Kovac potem odide in se za mladenčane zinemivce. Otkanjeni mladenec pa je moral na drevo otati. Dokler je bilo jahelk dovolj, da ni bilo mogoče glad tolažiti, ni nič na to povrajal, ker je mislil, da se Kovac sili in z njim norčuje. Ko je pa sčasoma jahelk s nedel, Kovac pa le ni bilo, da bi ga rešil le nadloge, jame misliti, kaj bo, če bo moral gladu umreti. Strahno se je, da ni Kovac ktero, ko je Rajnu prišel, zaklal.

Vendar Rajniče! zdaj ni več drugače. — Ko jahelk vce ni seže nad listje, in ko je re hudi listje puekli, se vej loti. Drevo seveda prihodnje s pomlad poriti ni več moglo, ker mu je ore veje puekel. Spet hu da za mladenčà! A tudi veje so zginile, ni le se zolo deblo je ostalo. Mora zdaj pe tudi na tem glodati, če gladu strahno poginuti noče. —

Medtem ko je smrt na drevesu gladovala, se je dousitki vodo hskem krape zlo pomnožil, in se tako dolgo ni v celih okolici nihče umrl; karilo se jih je vask dan po desek ali ie več. Na radjo jih je re toliko bilo, da je eden po drugem Kobacal. Vendar resitely je re blizu! Smrt je namreč ee deblo drevesa tako daleč doglodala, da se je lahko zemlje dotaknila in na njo stopila. Vsa jezna in togotna zdaj po celi okolici nehvaležne hudi strahno more in Kolje. Kovac je seveda prišel, kjer mu je vrat zavila. Z malo jih je re odde pred koro razserejene smeli.

Zahkon je pa misliti, kaka je smrt, popre; tak veli mladenec, morala biti, ko je pol let (Ker tako dolgo je na drevesu bila) le zano

od mhega leba živila. Ni ji od prejšnjeg leba drugega ostalo
Rosana kost in koža. Tako je pa tudi po tem do današnjih dni
ostala. Naj se da ugotoviti ni mogla, kaj ne vem. Da ji je pa
zmirom lekal in koža, to pravijo pa vsi, in ji je tudi videti
ne želim.

Maribor 18. II.

M. Lendovšek